

Caminant per la Garganta del Cares. Foto: X. Càrdenas.

a esmorzar. Abans hem estat valorant la possibilitat d'anar a buscar la Garganta del Cares prenent rumb Oest, però en desconèixer la dificultat del camí, optem per seguir el tram més trillat cap a Bulnes. El descens per la Canal de Amuesa fins al poble no s'acaba mai, i el fort pendent es nota a les cames. Per això, en arribar al Puente Colines, el grup es divideix: quatre seguiran fins a Puente Poncebos pel camí i els tres restants baixaran en el funicular que a través del túnel uneix les dues poblacions. Ens reunim al bar-restaurant-menjador a l'inici de la ruta del Cares i dinem; hem baixat 1865 m.

S'ha de prosseguir, iniciem la pujada per trobar Los Collados amb calor i en un ambient de romeria. Increïble la quantitat de gent que va i ve, alguns ben preparats i d'altres amb xancles i la majoria amb signes evidents de tenir poca costum de caminar. Però és agost i la Garganta del Cares un pol d'atracció turística important. Arribem a la zona plana i a mida que anem avançant cap a Caín, disminueix el flux de gent. Veiem el camí pel qual haguéssim arribat des de la Cuesta'l Trabe i entrem en la part més bonica de la Garganta, ja a prop del nostre destí. L'Alberg rural Diablo de la Peña té bon aspecte, encara que les dutxes tenen un metre quadrat, just el plat i cap lloc per deixar la tovallola o la muda, però l'aigua és calenta i es perdona la incomoditat. Xerrada, sopar i a dormir que demà ens espera una dura jornada.

Dimecres 11. Quan sortim de Caín rumb Collado Jermoso, sabem que tenim per davant 1600 m de pujada, però no sembla que ens preocupi, innocents...!

Pujant fins a Collado Jermoso. Foto: X. Càrdenas.

Caminem cap a Cordiñanes i amb tranquil·litat arribem al mirador del Tombo, a les portes del poble. El temps continua magnífic i propicia un esmorzar de forquilla a la terrassa de l'Hostal. Per rematar l'esmorzar, un trobador local acompanyat per un guitarrista espontani canta "Arriba, abajo, que a mi novia le he visto el refajo..." ens sentim com si haguéssim arribat al Nirvana. Però s'ha de continuar, així que carretera endavant fins que a la vista de Posada de Valdeón tenim la certesa que hem equivocat el rumb. Tornada a Cordiñanes, pregunta als nadius i retrobament amb el bon camí. Hem perdut una hora que ens pesarà, encara ens falta pujar 1200 m fins al refugi. El camí guanya alçada mentre flanqueja les parets de pedra, segueix pujant per el Hayedo y Canal de Asotín fins a arribar a la Vega de Asotín. Parrem al bosc per dinar i a La Vega per hidratar-nos, fa molta calor i encara ens queda el pitjor, ja que sense dubte hem escollit la ruta més difícil. Ascendim fins al Collado Solano i seguim pujant per Traviesas del Congosto fins a arribar a la base del Argoyo Congosto. No es veu, però just a sobre hi ha el refugi. Gràcies a l'ajuda d'en Joan Anton i del Krishna, la Nuri i el Ferran arriben a la fi al destí: ha estat dur, però ho hem aconseguit.

En el refugi, serveixen la cervesa de barril en gerres d'un litre, i entre els ornitòlegs que estan inventariant els ocells de la zona "rulan" uns cigarrets amb un aroma... serà aquest el motiu de les seves rialles? Poc abans de la posta del Sol, pugem fins al coll que hi ha sobre el refugi, per veure com el Sol desapareix al darrera de la Peña Santa de Castilla. Espectacular veure el cel i les muntanyes canviant de color fins que les ombres posen fi a l'espectacle, encara que sense dubte els ornitòlegs hagin vist més colors que nosaltres... Ja és hora de sopar i després a dormir, que demà s'acaba el trekking.

Dijous 12. Avui baixem, el temps és esplèndid, encara que faci una mica de fresca, millor, que per baixar primer hem de continuar pujant. Ens despedim de Collado Jermoso amb la satisfacció d'haver complert sense incidents una travessia per Picos amb un temps